

Arrest

nr. 66 224 van 5 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. KOOMEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleonese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Lombey, Freetown. U bent een etnische Krio en een christen. U verloor beide ouders op jonge leeftijd en groeide op bij de familie van uw moeder. De familie van uw vader wilde dat u volgens de traditie zou worden besneden door de geheime genootschap genaamd 'Bundu'. De familie van uw moeder was ertegen en raadde u af naar deze familieleden te gaan. Eind juni 2011 kwam uw vriendin Fatmata u opzoeken. Ze was net besneden door de Bundu society en vertelde u wat er met haar gebeurd was. Vervolgens waarschuwde ze u dat ze had vernomen van de Bundu vrouwen dat u de volgende zou zijn en ze u onder dwang zouden komen halen. U keerde terug naar huis en besprak dit met de familie van uw

moeder. U nam de beslissing om zelf een oplossing te zoeken en ging naar uw vriendin Janeth, bij wie u al geruime tijd als huishoudster werkte. U vertelde haar alles waarop Janeth beloofde u te zullen helpen en uw vertrek uit Sierra Leone begon te regelen. Op 4 juli 2010 reisde u met een Sierraleoons paspoort op uw naam en een valse verblijfstitel voor Duitsland per vliegtuig naar Brussel, waar u op 5 juli 2011 in de transitzone werd tegengehouden. Dezelfde dag vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag dat u vreest onder dwang te zullen worden besneden door de Bundu society in Freetown en het land te hebben verlaten om hieraan te ontkomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 27.07.2011, hierna CGVS, p. 3). Er kunnen echter vragen gesteld worden bij de ernst en de waarachtigheid van uw verklaringen hieromtrent.

U verklaarde dat de familie van uw vader u wilde laten besnijden door de Bundu society (CGVS, p. 3) terwijl de familie van uw moeder, bij wie u inwoonde, tegen deze praktijk was (CGVS, p. 4). U stelde dat de familieleden langs vaderkant na de dood van uw moeder verschillende pogingen ondernamen om u mee te nemen en u te laten besnijden maar hier nooit in slaagden (CGVS, p. 4).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u op één persoon na geen van de familieleden die u willen laten besnijden bij de naam kon noemen en u evenmin kon zeggen hoeveel personen het hier betreft (CGVS, p. 3). Enkel van de oudste zus van uw vader kon u zeggen dat ze Bongo wordt genoemd maar kende u niet haar volledige naam en kon u niet met zekerheid zeggen of ze getrouwd is en hoeveel kinderen ze heeft (CGVS, p. 3). U stelde hierover dat u de familie van uw vader niet kende (CGVS, p. 3) en na de dood van uw vader geen contact meer met hen had (CGVS, p. 4). U bleek ook de stam van de familie van uw vader niet te kennen. U stelde immers dat uw vader Krio werd, maar dat u de originele stam van uw vader niet kent (CGVS, p. 1). De vaststelling dat u de originele stam van uw vader [en bijgevolg deze van zijn familie] niet kent is opmerkelijk, omdat dit gegeven toch belangrijk is om te kunnen inschatten of uw vaders familie tot een stam behoort waar besnijdenis frequent wordt toegepast of niet. De vaststelling dat uw kennis over de familieleden die u zouden willen besnijden zeer gering is (CGVS, p. 3) evenals uw verklaring dat u geen persoonlijk ontmoetingen met hen had (CGVS, p. 4) ondermijnt aanzienlijk de geloofwaardigheid uw verklaring dat ze de familieleden bij wie u woonde onder druk zetten en meerdere pogingen hebben ondernomen om u mee te nemen (CGVS, p. 4).

Vervolgens kunnen bijkomende vraagtekens geplaatst worden bij de beweerde druk en (mislukte) pogingen om u mee te nemen vanwege de familieleden van uw vader, die van kindsaf zouden hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 4). Indien ze u werkelijk wilden meenemen hadden ze daartoe immers voldoende kansen gehad. U woonde namelijk in nabijheid van (een deel van) de familie van uw vader (CGVS, p. 3) en u ging buitenshuis werken (CGVS, p. 2), winkelen en water halen (CGVS, p. 3). Buiten de raad die u kreeg van uw tante en grootmoeder om nooit naar het huis van Bongo en de andere familieleden van uw vader te gaan (CGVS, p. 4) blijkt ook nergens uit uw verklaringen dat er concrete maatregelen werden genomen om u uit handen van de familie van uw vader te houden (CGVS, pp. 3-5), hetgeen stuk voor stuk belangrijke aanwijzingen zijn die haaks staan op uw bewering dat de familie van uw vader vastbesloten was en is om u te laten besnijden. Ook wat betreft de waarschuwing van uw vriendin Fatmata, die tot uw uiteindelijke vertrek heeft geleid, kunnen een aantal bedenkingen worden gemaakt. U legt immers tegenstrijdige verklaringen af over wat Fatmata u precies vertelde. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de personen die Fatmata meenamen aan haar vroegen of ze u kende en haar vervolgens zeiden dat ze u de volgende dag zouden komen halen (CGVS, p. 3). Wanneer er u later werd gevraagd hoe Fatmata wist dat u zou worden besneden verklaarde u enkel dat ze had gehoord dat de vrouwen van de Bundu genootschap over u praatten en kon u niet zeggen wanneer de besnijdenis zou plaatsvinden (CGVS p. 4).

Verder komt het ook niet erg doorleefd over dat u na de waarschuwing van Fatmata en in overleg met Janeth onmiddellijk besloot te vluchten en Sierra Leone te verlaten (CGVS, p. 2, p. 3 en p. 4). Naast haar verklaringen waren er immers geen concrete aanwijzingen dat de familie u zou komen halen om u te laten besnijden (CGVS, pp. 3-4). Bovendien hadden er volgens uw verklaringen reeds eerdere pogingen plaatsgevonden om u mee te nemen, die daarentegen niet tot een vlucht of enige andere beschermingsmaatregel hebben geleid (CGVS, p. 4).

Daarbij beschikt het Commissariaat-generaal over informatie dat vrouwenbesnijdenis in Freetown, waar u uw hele leven heeft gewoond, slechts in beperkte mate voorkomt, wegens het cosmopolitisch karakter van de stad (zie landeninformatie). Dit werd verder bevestigd door uw eigen verklaringen, met dat u buiten Fatmata geen enkele (jonge) vrouw bij de naam kon noemen die besneden is en u stelde dat velen van hen ertegen zijn omdat ze christen zijn (CGVS, p. 4), hetgeen aantoont dat er wel

degelijk meisjes en vrouwen zijn die zich verzetten tegen besnijdenis en dat aan de praktijk te ontkomen valt.

Uit dit alles blijkt dat u verklaringen met betrekkingen tot uw vrees voor gedwongen besnijdenis onder druk van de familie van uw vader niet geloofwaardig zijn.

Tenslotte kan nog volgende opmerking worden aangehaald met betrekking tot uw vertrek uit Sierra Leone.

U verklaarde dat u een week voor uw vertrek, in juni 2011, bij Janeth aankwam, en zij vervolgens uw vertrek naar Europa begon te regelen (CGVS, p. 2). U verklaarde daarbij dat zij ook een paspoort voor u aanvroeg, met de pasfoto's die u haar bezorgde (CGVS, p. 2). Volgens de informatie en kopie van uw paspoort in het dossier van de Federale Politie (zie verslag PA/334/VVR, opgesteld dd. 5 juli 2011) blijkt evenwel dat het paspoort dat u bij aankomst op de luchthaven van Zaventem voorlegde en waarover in het verslag van de Federale Politie enkel melding wordt gemaakt van een vervalste verblijfstitel op p. 05, reeds in februari 2011 werd afgeleverd, zijnde meer dan vier maanden vóór de door u aangehaalde feiten. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u voorgelegd medisch attest (dd. 22 juli 2011) van Dr. Lauwers bevestigt dat u geen besnijdenis heeft ondergaan, maar houdt op zich geen bewijs in voor uw bewering dat u wel besneden diende te worden onder druk van de familie van uw vader.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet van 1980.

Verzoekster werpt in haar verzoekschrift op dat het niet vreemd is dat zij niet alle familieleden van haar vader bij naam kent aangezien zij sinds zeer jonge leeftijd bij de familie van haar overleden moeder woont. Bovendien is de familie van haar vader tamelijk groot. Voorts stelt verzoekster dat zij de naam van de oorspronkelijke stam van haar vader wel kent, namelijk de Mende-stam.

Verzoekster voert aan dat er maatregelen werden genomen om haar uit handen van de familie van haar vader te houden door haar zo weinig mogelijk alleen op pad te laten gaan.

Verzoekster argumenteert dat Fatmata haar verwondingen toonde om verzoekster bewust te maken van de ernst van de situatie; het feit dat Fatmata niet exact kon aangeven wanneer verzoekster door het Bundu-genootschap zou worden opgehaald impliceert niet dat de leden de uitspraken niet hebben gedaan.

Verzoekster verwijst naar een internetartikel inzake besnijdenis in Goderich waaruit blijkt dat dit een wijdverbreid fenomeen is.

Verzoekster citeert landeninformatie en betoogt dat ongeveer 90% van de vrouwen besneden is; dat het een algemeen aanvaarde praktijk is waarmee politici stemmen trachten te winnen en dat er geen wettelijk verbod is. Juridische bescherming is onmogelijk.

Inzake haar visum voor Duitsland wijst verzoekster erop dat Janet alles had geregeld en zij, gelet op het feit dat zij slechts een beetje kan lezen, Janet vertrouwde.

Verzoekster concludeert dat vrouwenbesnijdenis een genderspecifieke vervolgingsdaad betreft, dat zij behoort tot een sociale groep en geen bescherming kan verkrijgen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Van verzoekster kan verwacht worden dat zij meer dan één lid van de familie van haar vader kent, te meer daar dit een grote familie blijkt te zijn, aangezien zij deze familie aanduidt als de actoren van vervolging (CGVS, p.3). Het feit dat zij sinds jonge leeftijd door de familie van haar moeder werd opgevoed, doet hieraan geen afbreuk. Voorts is het weinig geloofwaardig dat verzoekster tijdens het gehoor de oorspronkelijke stam van haar vader niet kent (CGVS, p. 1) en deze bij wijze van *post factum* verweer in het verzoekschrift wel kan vermelden. Dit is daarenboven des te merkwaardiger daar zij in het interview de Mende-stam reeds noemde als stam van haar moeder (CGVS, p.1).

Waar verzoekster thans voorhoudt dat zij nooit zonder bescherming buitenhuis ging, dient te worden opgemerkt dat dit niet verzoenbaar is met haar, ter terechtzitting herhaalde, verklaringen dat ze een opleiding voor volwassenen volgde na haar haar dagtaak die er in bestond om huizen te poetsen (CGVS, p.2), hetgeen duidt op een zelfstandig publiek leven.

In de mate dat verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat 90% van de vrouwen in Sierra Leone onderworpen werd aan besnijdenis wordt vastgesteld dat het dientengevolge bijzonder merkwaardig is dat zij, behoudens Fatmata, geen vrouwen kent die besneden zijn (CGVS, p.4). Derhalve dient aangenomen te worden dat verzoekster, die zoals hoger vastgesteld een ongestoord publiek leven leidde, zich binnen een leefomgeving bevindt waar besnijdenis geen onderdeel van de directe leefwereld is. Tevens blijkt uit de door verzoekster aan het verzoekschrift toegevoegde landeninformatie omtrent de situatie in Gondrich, woonplaats van verzoekster, ("Problems soon to come", S. Lamb, 24 maart 2008): "*There are several international and national groups campaigning in Sierra Leone against this practice, also called female genital mutilation because it is usually performed out of doors with non-sterile knives and no anesthetic, (...)*" (vrije vertaling: "*Er zijn verschillende internationale en nationale groepen die in Sierra Leone campagne voeren tegen deze praktijk, ook vrouwenbesnijdenis genoemd omdat het buiten het huis wordt uitgevoerd met niet-steriele messen en zonder verdoving, (...)*"). Gelet op het feit dat de schrijfster van het artikel voor korte periode in Sierra Leone verbleef en reeds kennis kreeg van organisaties die opkomen tegen vrouwenbesnijdenis is het des te opvallender dat verzoekster geen kennis heeft van vrouwen in haar omgeving die besneden zijn. Uit deze landeninformatie blijkt ook dat de leraars van de school waarover het artikel handelt niet behoren tot de Bundu-gemeenschap ("*I do not know anyone who belongs to one of these societies, none of the teachers do (...)*"). Tevens blijkt uit dit artikel dat de praktijk van besnijdenis om te worden opgenomen in de Bundu-gemeenschap gebeurt op jonge leeftijd terwijl verzoekster thans de leeftijd heeft van zevenentwintig jaar.

Voormelde vaststellingen ondermijnen verzoeksters geloofwaardigheid.

Aangaande de motivering dat besnijdenis maar weinig voorkomt in de hoofdstad Freetown en derhalve als intern vluchtalternatief kan worden aanzien indien verzoeksters relaas geloofwaardig zou zijn, *quod non*, merkt verweerder terecht op dat verzoekster er geenszins in slaagt de juistheid en de actualiteitswaarde van de op het CGVS beschikbare informatie hieromtrent (zie bijlage bij het administratief dossier) te ondermijnen of minstens in vraag te stellen door de door haar toegevoegde landeninformatie. Dat het in Freetown blijkbaar perfect mogelijk is om aan besnijdenis te ontsnappen, blijkt trouwens ook verzoeksters eigen verklaring dat zij buiten Fatmata geen enkele andere (jonge) vrouw kende die besneden is. Informatie over de situatie in Sierra Leone in het algemeen doet geen afbreuk aan bovenstaande argumenten.

Voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeksters relaas, indien al geloofwaardig, *quod non*, niet aantoonde dat haar vrees gegrond is. Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging is het (eventueel) behoren tot een bepaalde sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling en dient dit dan ook niet nader onderzocht te worden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. In een tweede en laatste middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij voert aan dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade, te weten een permanente verminking.

3.2. Verzoekster heeft gelet op het hoger vastgestelde haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende, mede gelet op het voorhanden zijnde intern vluchtalternatief te Freetown, ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS